

РЕШЕНИЕ

№ 25342

гр. София, 23.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3215** по описа за **2026** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „Фератум България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез адв. П. Ц. срещу Решение № 341 от 31.01.2026 г., постановено по а.н.д. № 6399/2025 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № К - 007207 / 31.03.25г., издадено от Председателя на Комисията за защита на потребителите, с което на основание чл. 210а ЗЗП на жалбоподателя „Фератум България“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. за установена нелоялна търговска практика по чл.68г, ал. 4 вр. чл. 68д, ал.1 от ЗЗП.

Касаторът оспорва решението на районния съд, като счита, че същото е неправилно, поради нарушение на материалния закон. В касационната жалба се релевира доводи, че не е доказан фактическият състав на нарушението по чл.68в, вр. чл.68г, ал. 4 вр. чл. 68д, ал.1 от ЗЗП, тъй като по делото е установено, че потребителят е бил информиран относно възможностите за обезпечаване на кредита, както и разходите в тази връзка. Счита, че визираните в НП като нарушени разпоредби не касаят методиката за определяне на ГПР, както че в оспореното решение не са заложени съображения и аргументация във връзка с методиката за определяне на стойността на ГПР съгласно приложимия Закон за потребителския кредит. Изтъква се, че „Фератум България“ ЕООД не е въвел в заблуждения потребителя, доколкото е оповестил колко би било

възнаграждението на гаранта в случай, че бъде избрана тази опция, а потенциално дължимата такса е била изрично посочена в С.. Твърди, че за кредитополучателя има възможност да избере между предоставяне на собствено обезпечение или да ползва платена услуга във връзка с осигуряването на гаранция, но тази такса не е неизбежна, а опционална, поради което незаконосъобразно наказващият орган разширява смисъла на понятието „общ разход по кредита“. Моли съда за отмяна на оспореното съдебно решение и на потвърденото с него НП, алтернативно да бъде намалена санкцията, респ. според жалбоподателя нарушението представлява маловажен случай, съгласно §1, ал.1, т.4 от ДР на ЗАНН. Претендират се разноски.

В съдебно заседание касаторът „Фератум България“ ЕООД се представлява от адв. Ц., който поддържа касационната жалба, по съображения изложени в същата. Моли да бъде отменено решението на СРС като неправилно и необосновано, както и да се отмени НП, тъй като не е извършено твърдяното нарушение. Изтъква се, че наказващият орган не е доказал какъв е бил реалният годишен процент на разходите. Не претендира разноски за касационното производство. Ответникът – Председател на комисия за защита на потребителите не се представлява в съдебно заседание. Ви писмено становище оспорва касационната жалба, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна, а решението на районния съд за неправилно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, VI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, намира следното от фактическа страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

От фактическа страна, въз основа на анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства, включително разпити на свидетели, районният съд е приел за безспорно установено следното:

По повод осъществявана от „Фератум България“ ЕООД дейност по предоставяне на потребителски кредити на дружеството била извършена проверка от КЗП за спазване изискванията на З. и ЗЗП. В хода на проверката относно договор за потребителски кредит № 1348116/02.05.2024 г., от документите по договора, представени от дружеството- жалбоподател, се установило следното: Съгласно договор за потребителски кредит № 1348116/02.05.2024 г. между „Фератум България“ ЕООД и потребителя- кредитополучател жалбоподателят предоставил потребителски кредит в размер на сумата от 700,00 лв. за срок от 6 месеца, при лихвен процент от 23,98%, ГПР 49,05%, общ размер на всички плащания - 783,93 лв. В чл. 5 от този договор е регламентирано, че кредитът се обезпечава с поръчителство, предоставено от „Multitude B.". В представения стандартен европейски формуляр - С. с преддоговорна информация към договора- в Част 2. т. 8 е определено необходимо обезпечение по кредита - „Договор за предоставяне на поръчителство/гаранция". В Част III. „Разходи по кредита" т.4.3. е вписано следното: „При кандидатстване, кредитополучателят може да избере да сключи договор за гаранция с гарант /поръчител/ предложен от кредитора, за да обезпечи задълженията си по кредита. Сключването на договор за гаранция от кредитополучателя не е задължително условие за сключването на договор

за кредит и не увеличава възможностите на кредитополучателя за отпускане на кредит в желанието от него размер и при предлаганите от кредитора условия. Договорът за гаранция е допълнителна възмездна услуга, предоставяна от лице, различно от кредитора. Ако кредитополучателят избере да сключи договор за гаранция с гарант, предложен от кредитора, очакваните разходи за кредитополучателя ще бъдат в размер на 469,00 лв. Посочените разходи не се включват в ГПР по кредита, тъй като не влизат в общия разход по кредита съгласно & 1.1. от Закона за потребителския кредит, доколкото касаят допълнителна услуга, която не е задължително условие за предоставянето на кредита".

С договор за гаранция от 02.05. - 03.05. 2024 г. в изпълнение на поетото задължение кредитополучателят сключил с "Multitude B." /М./ договор за гаранция, с който посоченото дружество поело задължение да обезпечи задълженията по договора за кредит срещу възнаграждение в размер на 469,00 лв., платима на 6 месечни вноски по погасителен план към договора. Договорът за гаранция бил сключен в изпълнение на утвърдената практика на жалбоподателя да предоставя възможност за кандидатстване с личен гарант или юридическо лице гарант - Multitude B..

„Мултитют СЕ“, чуждестранно юридическо лице, регистрирано във Ф., е едноличен собственик на капитала на „Фератум България“ ЕООД. Същото дружество- Multitude SE е и „предприятието-майка „на гаранта Multitude B. , видно от „Принципи на Multitude B. за обработка на лични данни на своите клиенти (Политика за поверителност) „ - т.1.6. .

Според информация, предоставена от жалбоподателя в хода на проверката, за процесния период, проверяван от Комисията, 01. 01.24г – 30. 09. 24 г - жалбоподателят е предоставил 16 054 бр. потребителски кредити, от които 16 036 бр. са обезпечени от дружество – гарант - "Multitude B.", а само 18 броя – с личен гарант .

От предоставената от жалбоподателя информация е видно, че размерът на възнаграждението за предоставяне на гаранция от „Multitude B." не е включен в размера на годишния процент на разходите.

В резултат на проверката е съставен АУАН № 007207/05.02.2025 г. от главен инспектор КЗП- С., въз основа на който е издадено НП № К - 007207/31.03.25г., от председателя на Комисията за защита на потребителите, с което на основание чл. 210а ЗЗП на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв., за нарушение по чл.68в, вр. чл. чл.68г ал. 4 вр. чл. 68д ал.1 от ЗЗП.

За да потвърди НП, СРС е приел от правна страна, че възраженията срещу правилността на извода за използвана от жалбоподателя нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл.68д, ал. 1 във връзка с чл. 68г, ал. 4 във връзка с чл. 68в от ЗЗП се опровергават изцяло от посочените съображения относно фактите и приложението на закона, конкретно обосновани в АУАН и НП. Според въззивния съд съображенията в НП по съдържание отговарят на възраженията срещу акта, поради което не се установява съществено процесуално нарушение на чл. 52, ал.4 ЗАНН. В решението е посочено, че възраженията за предварително одобряване от КЗП на общите условия към договорите на жалбоподателя е неотнормимо към предмета на делото, тъй като изключването на разходите за обезпечение от ГПР не е част от общите условия, представени по делото. Не са приети за основателни и възраженията в жалбата за това, че сключването на договор с дружеството– гарант- "Multitude B." не е било императивно изискване за сключване на договор за кредит. Формално, вкл. и в общите условия т. 5, такова условие не е било поставено, но установеното, че от 16 054 броя кредити за процесния период 16 036 броя са обезпечени от дружество – гарант - "Multitude B." несъмнено сочи на търговска практика, изискваща тази именно гаранция като условие за получаване на кредит. Изведен е извод, че

използването от жалбоподателя на описаната заблуждаваща практика в процесния договор не е инцидентно, а е част от утвърдена търговска практика със значителни мащаби, което не позволява извод, че нарушението разкрива по - ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от този вид, поради което е прието, че санкцията е определена правилно.

Настоящата касационна инстанция счита, че решението на районният съд е правилно.

При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи.

Настоящият съд счита, че СРС е събрал необходимите и относими доказателства, в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които се споделят от настоящия касационен състав, поради което на осн чл. 221, ал. 2, настоящата инстанция препраща към тях. Противно на посоченото в касационната жалба, въззивния съд е дал отговор на възраженията на санкционирания субект, като следва да се отбележи, че дори и да е налице възражение от касатора, което да не е обсъдено в обжалваното съдебно решение, то настоящата инстанция счита, че не би променило крайния изход на делото.

Касационната инстанция приема, че не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на АУАН и НП.

Отговорността на касатора е ангажирана за нарушение на чл.68в от ЗПП, вр. чл.68г, ал. 4, вр. с чл. 68д, ал. 1 ЗПП. С първата разпоредба законодателят въвежда забрана за извършване на нелоялните търговски практики. Втората разпоредба предвижда, че са нелоялни и заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл. 68д-68к. Легалната дефиниция на заблуждаваща търговска практика е дадена в разпоредбата на чл. 68д, ал. 1 от с.з., съгласно която търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал. 2, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика.

От доказателствата по делото е установено, че посоченият в Договор за потребителски кредит № 1348116 от 02.05.2024 г. ГПР- 49.05 % е неточен и заблуждава потребителя, тъй като размерът на възнаграждението за предоставяне на гаранция /поръчителство/ следва да се включи в ГПР, съобразно чл.19, ал.1 З.. Съгласно тази норма, годишният процент на разходите /ГПР/ по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Параграф § 1, т. 1 от ДР на З. дава легална дефиниция на понятието „общ разход по кредита за потребителя“. Таксата „гарант“ е разход пряко свързан с кредита, като е ирелевантно на кого се заплаща това възнаграждение, както и изследването дали са „свързани лица“.

При анализ на относимите правни норми настоящата касационна инстанция намира за правилни и законосъобразни изводите на първоинстанционния съд, че таксата „гарант“ представлява разход, пряко свързан с договора за кредит, поради което същата подлежи на включване в

годишния процент на разходите (ГПР). Обстоятелството, че дължимостта на възнаграждението е обусловена, не дерогира задължението за неговото включване в ГПР, доколкото същото е предвидимо и произтича от правоотношението по кредита. В този смисъл разходът следва да бъде отразен като част от общата цена на кредита за потребителя. Следователно, когато това не е сторено, правилно е прието от страна на ответника, че на потребителя е съобщен разход по кредита, който е подвеждащ относно цената му и икономическите последици от сключването на договора. Последното осъществява състав на нарушение на чл. 68в вр.чл. 68г, ал. 4 вр. чл. 68д, ал.1, предл. първо от ЗЗП, поради което правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на „Фератум България“ ЕООД.

Неоснователно е възражението, че наличието на алтернативна възможност за предоставяне на обезпечение чрез физическо лице – поръчител, изключва включването на таксата в ГПР. Това обстоятелство не променя характера на разхода, тъй като изискването за обезпечение е въведено от кредитодателя като условие за сключване на договора. С оглед предмета на дейност на санкционираното лице, същият не може да се позовава на липса на предвидимост относно възникването на този разход към датата на сключване на договора за потребителския кредит.

Неоснователен е наведения в жалба довод, че с посочването на потенциално дължимата такса за предоставен обезпечение към гаранта в С. изключва възможността за заблуда на потребителя. ГПР следва да е отразен и упоменат изрично в договора за потребителски кредит. Посочването на отделни разходи в преддоговорна информация не може да замести задължението за тяхното включване в ГПР, нито да санира пропуската на кредитора в тази насока.

С оглед на изложеното съдът приема, че е налице нарушение на нормативните изисквания относно формирането и оповестяването на ГПР, като правилно е прието в НП като нарушение на чл. 68в вр.чл. 68г, ал. 4 вр. чл. 68д, ал.1, предл. първо от Закона за защита на потребителите, което обуславя законосъобразността на издаденото наказателно постановление.

Настоящата инстанция намира за законосъобразното подвеждане на извършеното административно нарушение под съответната административно наказателна разпоредба, както и относно размера на наложената санкция. Съгласно чл.210а ЗЗП за нарушение на чл. 68в, чл. 68г, чл. 68ж, т. 1 – 11, 13, 15, 18 – 27 и чл. 68к, т. 3 – 6 на виновните лица се налага глоба в размер от 1000 до 30 000 лв., а на едноличните търговци и юридическите лица – имуществена санкция в размер от 2000 до 50 000 лв. В случая санкцията е към минимума макар и не в пределния такъв, като съдът споделя изложеното в решението на въззивния съд относно индивидуализация на наказанието, поради което не са налице основания за редуциране на размера на имуществената санкция, наложена на жалбоподателя.

Касационният състав не намира основания за прилагане на института на „маловажния случай“ по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, а именно процесният случай да разкрива липса или незначителност на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства да представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид, поради което доводите на касационния жалбоподател в тази насока са неоснователни.

По изложените доводи не е налице твърдяното от касатора отменително основание.

Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни. При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода на спора, в полза на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 130 лв., определен съгласно чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и

чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Превалутирана съгласно Закона за въвеждане на еврото в Република България, сумата възлиза на 66.47 евро. *Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, VI касационен състав*

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 341 от 31.01.2026 г., постановено по а.н.д. № 6399/2025 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23-ти състав.

ОСЪЖДА „Фератум България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисия за защита на потребителите сума в размер на 66.47 евро, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.